

Arrest

nr. 93 374 van 12 december 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE KAMERVOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 20 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. MICHOLT loco advocaat S. MICHOLT en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 22 september 2011 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 28 november 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 14 maart 2012.

1.3. Op 22 maart 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 23 maart 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart afkomstig te zijn uit Al-Jadriya (Bagdad), de Iraakse nationaliteit te bezitten en Arabier van origine te zijn. Uw man Hayder Gazi Al Ejeily zou sinds 2008 als hoofd van de boekhouding zijn aangenomen in de firma 'Kenooz dejla' waarvan zijn neef, Rawaa Thamer Al Hajili, directeur zou zijn. Deze firma zou in onder aanneming bouwopdrachten zoals scholen of politiekantoren uitvoeren voor de Amerikaanse troepen. In juni of juli 2010 zou een dreigbrief aan de deur van de firma zijn achtergelaten, waarna de directeur van de firma onmiddellijk zou zijn gevlucht, net zoals de ingenieur en de tolk van het bedrijf. Sindsdien zou het bedrijf bijgevolg niet meer operationeel zijn geweest en zou uw man gewoon thuis zijn gebleven. Na dit incident zouden jullie vaak telefonische dreigementen hebben ontvangen waarin jullie vertrek uit Irak zou zijn geëist omwille van de samenwerking van uw echtgenoot met de Amerikaanse troepen. Op 5 september 2011 zou u een dreigbrief met een kogel hebben aangetroffen op jullie auto, opgesteld door AQI (al-Qaeda in Iraq) en gericht aan u en uw gezin. In die brief zou opnieuw jullie vertrek uit Irak zijn geëist. Uw man zou die dag hebben voorgesteld dat u met jullie zoon zou onderduiken bij een vriend van hem in Bagdad. U en uw zoon zouden dan, gezien zijn handicap, eerst naar België vertrekken en daarna zou uw man volgen met jullie dochter. Dit zou ook meteen de laatste dag zijn geweest waarop u contact zou hebben gehad met uw man en uw dochter Asawer, die sindsdien samen in Bagdad zouden verblijven.

U zou op 12 september 2011 vanuit Bagdad zijn vertrokken samen met uw zoon Karrar (O.V. 6.882.396) en op 21 september 2011 in België zijn aangekomen. U diende uw asielaanvraag in op 22 september 2011.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart d.d. 5 juli 2011, de identiteitskaarten van uw man, zoon en dochter d.d. 5 juli 2011, uw woonstkaart, een attest opgesteld door de directeur van de firma 'Kenooz dejla' + een vertaling ervan naar het Engels en een overzicht van geldtransacties bij de 'Dar Es Salaam Investment Bank' voor de periode van juni 2009 – juli 2010. Verder legt u ook een kopie voor van uw huwelijksakte, een kleurenkopie van een dreigbrief en een fax van een medisch attest van uw zoon Karrar d.d. 23 februari 2012.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Er dient immers te worden opgemerkt dat uw asielrelaas een opmerkelijk aantal vaagheden en onwaarschijnlijk heden bevat, waardoor de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen – en dus ook van de door u beweerde vrees – ernstig wordt ondermijnd.

Ten eerste kunnen bij uw bewering dat uw man bij de firma 'Kenooz dejla' zou hebben gewerkt enkele kanttekeningen worden gemaakt. Zo wordt de waarde van het enige document dat dit staft – het attest waarbij de directeur van de firma (gehoorverslag CGVS, p. 12) verklaart dat uw man er van 1 december 2008 tot 1 juli 2010 heeft gewerkt – door verschillende elementen teniet gedaan. U verklaart immers dat de directeur van het bedrijf onmiddellijk na de dreigbrief was gevlucht en dat jullie pas 'een tijdje later' hadden vernomen dat hij naar het buitenland was gevlucht (gehoorverslag CGVS, p. 9). Bovendien zou uw man geen contact meer hebben gehad met de directeur voor dat deze het land ontvluchtte (gehoorverslag CGVS, p. 18). Wanneer u dan wordt gevraagd hoe – rekening houdende met bovenstaande informatie – de directeur dit document dan nog had kunnen opstellen, bent u echter niet in staat hierop te antwoorden. Wanneer de vraag voor de derde keer wordt herhaald, antwoordt u uiteindelijk enkel dat 'de directeur het document had geschreven voor zijn vertrek' (gehoorverslag CGVS, p. 18). Na de confrontatie met deze tegenstrijdigheid in uw verklaringen, verandert u dan uw verhaal en meent u dat 'zij mogelijk onder elkaar hadden besloten de firma te verlaten' (gehoorverslag CGVS, p. 19). Verder hebt u ook geen verklaring voor het feit dat op de vertaling van dit attest de datum '14-10-2009' staat genoteerd (gehoorverslag CGVS, p. 20).

Daarnaast is uw kennis over de firma 'Kenooz dejla' erg beperkt. Ze is het erg bevreemdend dat u niet in staat bent de naam van de ingenieur te noemen met wie uw man samenwerkte terwijl u zelf verklaart

dat uw man er al sinds 2008 aan de slag was, in zijn firma slechts drie andere vaste collega's had en dat de firma zich in hetzelfde gebouw als jullie woning bevond (gehoorverslag CGVS, p. 6, 7 en 18). Bovendien kunt u geen enkel concreet project noemen dat de firma 'Kenooz deJla' in al die jaren zou hebben gerealiseerd (gehoorverslag CGVS, p. 7).

Gezien de gebrekkige documentatie die de professionele activiteiten van uw man kunnen staven en uw gebrekkige kennis ervan, kan maar weinig geloof worden gehecht aan uw verklaringen betreffende het werk dat uw man zou hebben uitgeoefend in Irak.

Ook kunnen bij uw verklaringen over de dreigementen die werden verspreid, enkele grote vraagtekens worden geplaatst. Zo is het erg vreemd dat, hoewel zijn drie collega's meteen waren gevlucht, uw man na de dreigbrief van juni/juli 2010 nog meer dan een jaar thuis heeft kunnen blijven wonen zonder ooit rechtstreeks te zijn bedreigd (gehoorverslag CGVS, p. 13, 18 en 19). Dit is te meer bevreemdend gezien uw verklaring dat uw man nog regelmatig buiten kwam en het feit dat jullie naast de firma woonden en dus kan worden verondersteld dat de belagers, die al eens een dreigbrief bij de firma hadden achtergelaten, gemakkelijk uw man konden terugvinden (gehoorverslag CGVS, p. 6. 9 en 12-13). In dit opzicht verklaart u wel dat jullie 'ontelbaar' veel dreigtelefoontjes' hebben ontvangen in de periode tussen juni/juli 2010 en september 2011 (gehoorverslag CGVS, p. 17). Dat uw belagers er echter tijdens die gesprekken steeds mee zou hebben gedreigd jullie te ontvoeren of vermoorden, maar dat in al die tijd nooit zouden hebben gedaan (gehoorverslag CGVS, p. 16), is dan ook erg bevreemdend, gezien het feit dat zij uw woonplaats kenden. Ook u kan hier geen verklaring voor geven (gehoorverslag CGVS, p. 19). De geloofwaardigheid van de door u beweerde dreigementen per telefoon wordt verder onderuit gehaald door het feit dat u het antwoord moet schuldig blijven op de vraag hoe uw belagers telkens aan jullie nieuwe nummer kwamen nadat jullie verschillende keren van telefoonnummer waren veranderd (gehoorverslag CGVS, p. 17). Verder bent u niet in staat te zeggen door wie jullie concreet werden bedreigd ('soms door AQI en soms door JAM (Jaish Al-Mahdi')), op welke manier de tolk en de ingenieur van de firma werden bedreigd en of de firma voor juni/juli 2010 reeds dreigementen had ontvangen (gehoorverslag CGVS, p. 16-18).

Bovendien kunt u geen enkele logische verklaring geven voor het feit dat jullie na zoveel dreigtelefoontjes nooit hadden beslist te vertrekken, maar na het ontvangen van een dreigbrief dan plots wel de ernst van de zaak zouden inzien. Uw verklaring dat het niet zo evident is om uw huis te verlaten (gehoorverslag CGVS, p. 17), is – gezien de door u beweerde ernst van de woorden in de dreigtelefoons – dan ook helemaal niet afdoende. Wanneer u ermee wordt geconfronteerd dat de inhoud van de dreigtelefoons bovendien hetzelfde was als die in de laatste dreigbrief – en de bedreiging dus even ernstig was – merkt u enkel op dat er bovenaan de dreigbrief een passage uit de Koran is vermeld (gehoorverslag CGVS, p. 17). Dat dit 'serieuzer klonk' (gehoorverslag CGVS, p. 17), dan ontelbaar vaak per telefoon met dood te zijn bedreigd, is dan ook compleet ongeloofwaardig.

Uit bovenstaande kan worden geconcludeerd dat zowel aan de door u beweerde professionele activiteiten van uw man, als aan de daaruit volgende dreigementen ernstig kan worden getwijfeld.

Hierdoor bent u er niet in geslaagd het Commissariaat-generaal ervan te overtuigen een oprechte, gegronde vrees te koesteren voor vervolging en/of een risico op het lijden van ernstige schade bij een eventuele terugkeer naar Irak.

Wat betreft uw zoon Karrar dient te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen medische problemen buiten het toepassingsgebied vallen van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals ook vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging hebben op basis van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Nergens blijkt uit uw verklaringen dat uw zoon ooit de toegang tot medische zorg zou zijn geweigerd omwille van conventiegerelateerde redenen: u verwijst louter naar de slechte veiligheidssituatie op straat, waardoor u zich moeilijk naar het ziekenhuis kon bewegen (gehoorverslag CGVS, p. 21-22). Uit uw verklaringen blijkt echter wel dat uw kinderen nog dagelijks naar school konden en dat er bovendien medicatie voorhanden was voor Karrar (gehoorverslag CGVS, p. 22).

Voor de beoordeling van medische elementen dient u zich te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

De overige documenten die u neerlegt in het kader van uw asielaanvraag kunnen deze beslissing niet wijzigen. Uw identiteitsdocumenten en die van uw gezin, uw huwelijksakte en uw woonstkaart bevatten geen elementen die in twijfel werden getrokken. Het overzicht van de geldtransacties via de rekening van uw man vormen geenszins een bewijs voor de job waarvan u beweert dat uw man die heeft uitgeoefend. I.v.m. de dreigbrief die u voorlegt, dient te worden bemerkt dat dit een kopie betreft en dat uw bewering dat jullie belagers enkel deze kopie hadden gegeven (gehoorverslag CGVS, p. 20). De overige documenten werden reeds besproken.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid gevisereerd. Ook de sjiiitische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen, nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB: "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak, Bagdad", d.d. 5 januari 2012). De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burger-slachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie. De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden o.a. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad, subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c, van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen o.a. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt. Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4,

§2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, is in kopie als bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, past verzoekster de verschillende elementen uit de definitie van het begrip ‘vluchteling’ toe op haar eigen situatie, waarbij zij een poging onderneemt om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, en het gelijkheidsbeginsel voert verzoekster onder verwijzing naar de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde persberichten over Irak/Bagdad aan dat het geweld in Bagdad specifiek van aard is en er herhaaldelijk bomaanslagen zijn waarbij wekelijks tientallen doden vallen. Zij citeert uit de informatie gevoegd aan het verzoekschrift en besluit hieruit dat objectieve informatie aantoonde dat er nog steeds sprake is van een aanhoudende conflictsituatie. Waar in de bestreden beslissing het asielbeleid van andere Europese landen wordt aangehaald om het standpunt over het niet meer toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus aan Irakezen te verdedigen, betoogt verzoekster dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de Belgische wetgeving dient te respecteren aangezien de Belgische wetgever gekozen heeft voor een bredere bescherming bij de omzetting van de kwalificatierichtlijn en dat een vergelijking met het beleid van andere Europese landen irrelevant is.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een Belgische verblijfstitel als vluchteling van Al E.R.T., bankattesten van de rekening van H.G.H. al E. en verzoeksters echtgenoot; attest van tewerkstelling bij het bedrijf ‘Kenooz Dejla’ van verzoeksters echtgenoot; 9 recente persartikels over de veiligheidssituatie in Irak; mailverkeer met “Iraq Body Count”; twee bladzijden uit het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 10 mei 2006.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag geweigerd omdat (i) bij haar bewering dat haar man bij de firma ‘Kenooz dejla’ zou hebben gewerkt enkele kanttekening worden gemaakt, (ii) haar kennis over de firma ‘Kenooz dejla’ erg beperkt is, (iii) ook bij de verklaringen over de dreigementen die werden verspreid enkele grote vraagtekens kunnen worden geplaatst, (iv) zij geen enkele logische verklaring kan geven voor het feit dat zij na zoveel dreigtelefoontjes nooit hadden beslist te vertrekken, maar na het ontvangen van een dreigbrief dan plots wel de ernst van de zaak zouden inzien, (v) wat haar zoon K. betreft opgemerkt dient te worden dat de ingeroepen medische problemen buiten het toepassingsgebied vallen van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, (vi) de overige documenten de beslissing niet kunnen wijzigen, zoals toegelicht, en (vii) na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen is dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, hij wel degelijk in de mogelijkheid is om de materiële motivering te toetsen. Dit blijkt overigens eveneens uit het feit dat verzoeker kritiek uit op de verschillende weigeringsmotieven en daarbij een poging onderneemt om deze te ontkrachten.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204), wat in casu niet het geval is zoals blijkt uit wat volgt.

2.6. Waar verzoekster in het verzoekschrift herhaalt dat haar echtgenoot wel degelijk voor het bedrijf 'Kenooz Dejla' werkzaam was en dat het bedrijf eigendom was van de neef van haar man de heer R.T. Al E. en zij thans stelt dat deze neef, eigenaar van het bedrijf, in België erkend werd als vluchteling en zij dit niet durfde aan te halen omdat zij niet wist welke eventuele gevolgen dit voor haar zou kunnen hebben, kan de Raad het argument niet volgen. Vooreerst merkt de Raad op dat een kandidaat-vluchteling de verplichting heeft om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoekster dat zij de waarheid vertelt en dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en asielrelaas.

Voorts wijst de Raad erop dat indien verzoeksters argument, namelijk dat de eigenaar van het bedrijf waar haar echtgenoot voor werkte, en dus haar of zijn neef, erkend vluchteling is in België, op enige waarheid zou berusten redelijkerwijs kan worden aangenomen dat verzoekster dit wel degelijk zou hebben meegedeeld tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen omdat dit haar asielaanvraag en de vervolgingsvrees in grote mate zou hebben ondersteund. Immers, volgens verzoeksters verklaringen is haar neef, eigenaar van het bedrijf, gevlucht samen met de ingenieur en de tolk omdat het bedrijf werd bedreigd en konden zij en haar echtgenoot dit niet meteen omwille van de zorg voor de kinderen. Het verzwijgen van dit aspect klemt des te meer nu verzoekster geen valabele reden geeft waarom zij de erkenning als vluchteling van haar neef niet heeft meegedeeld. Daarenboven komt het aspect van de neef/directeur van het bedrijf veelvuldig voor tijdens het gehoor en de Raad kan enkel vaststellen dat verzoekster daarover de hele tijd leugenachtige verklaringen heeft afgelegd.

2.7. Uit de bestreden beslissing blijkt vooreerst dat verzoekster de tewerkstelling van haar echtgenoot bij het bedrijf 'Kenooz dejla' niet aannemelijk heeft gemaakt. Waar verzoekster voorhoudt dat haar echtgenoot de boekhouder was van het bedrijf en de bankattesten aantonen dat het Amerikaanse leger geld stortte op zijn bankrekening en verweerder daar geen rekening mee gehouden heeft, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de bankafschriften geen bewijs zijn voor de job van verzoeksters echtgenoot. Deze vaststelling is correct vermits de bankafschriften de weergave zijn van de inkomsten en uitgaven van de rekening van verzoeksters echtgenoot en niet van een of ander bedrijf waarvoor hij zou hebben gewerkt. Verzoekster probeert dit te verklaren door de bewering dat het geld door het Amerikaanse leger werd gestort op zijn rekening en hij de bedragen diende door te storten op de rekening van de werknemers. Er werden inderdaad bedragen gestort die verwijzen naar het Amerikaanse leger, doch uit niets kan worden afgeleid dat deze bedragen werden doorgestort naar de werknemers van het bedrijf 'Kenooz dejla'. De Raad kan slechts vaststellen dat deze bankafschriften geen bewijs zijn van de tewerkstelling van verzoeksters echtgenoot bij 'Kenooz dejla'. Om welke reden en tot wanneer verzoeksters echtgenoot betalingen van het Amerikaanse leger kreeg is niet duidelijk vermits het relaas over de tewerkstelling bij 'Kenooz dejla' niet aannemelijk wordt gemaakt en de bankafschriften worden voorgelegd tot juli 2010, zodat niet kan worden nagegaan of verzoeksters echtgenoot na juli 2010 nog betalingen kreeg van het Amerikaanse leger.

2.8. In de mate verzoekster de tewerkstelling van haar echtgenoot nog probeert aan te tonen met een attest van 'Kenooz dejla', wijst de Raad erop dat dit document bezwaarlijk in aanmerking kan worden genomen omdat het zou zijn geschreven op 14 oktober 2009 en een tewerkstelling bevestigt van 1

december 2008 tot 1 juli 2010. Dat dit te verklaren is omdat haar echtgenoot een contract afsloot met 'Kenooz dejla' van 1 december 2008 tot 1 juli 2010, is weinig ernstig en niet meer dan een blote bewering. De Raad ziet bovendien niet in waarom een werkgever een attest uitschrijft als bewijs van tewerkstelling voor een periode die nog moet komen. Verzoekster legt ook geen contract voor tussen haar echtgenoot en de firma zodat vastgesteld wordt dat zij geen objectief bewijs heeft van de voorgehouden tewerkstelling van haar echtgenoot voor het bedrijf 'Kenooz dejla'. Daarenboven zijn de verklaringen van verzoekster hieromtrent niet consistent en doorleeft: "(...) Was dat lang voor het vertrek van de directeur? Onmiddellijk na de bedreiging is hij gevlucht. Na een tijdje kwamen we te weten dat hij was gevlucht. Wat bedoeld u na een tijdje? Hij is onmiddellijk na de dreigbrief vertrokken. En hoe komt het dat jullie dat niet onmiddellijk wisten? Toen hij de dreigementen kreeg, is hij gevlucht. Na een tijdje dat de firma was gesloten, wisten we dat hij naar het buitenland was gevlucht (...)" (gehoor, p. 9). Indien verzoeksters echtgenoot voor de firma van zijn neef zou hebben gewerkt kan redelijkerwijs worden aangenomen dat hij onmiddellijk op de hoogte zou zijn geweest van de dreigementen en het vertrek van zijn neef. "Na een tijdje dat de firma was gesloten, wisten we dat hij naar het buitenland was gevlucht", wijst er naar het oordeel van de Raad op dat verzoeksters echtgenoot helemaal niet tewerkgesteld was in dat bedrijf vermits hij als boekhouder wel meteen op de hoogte zou zijn geweest, temeer het bedrijf in het zelfde huis was, zoals verzoekster specificeerde.

Het ongeloofwaardig karakter van het hele verhaal blijkt tevens uit het volgende: "Heeft uw man nog contact gehad met hen na 2010? Neen. We weten bijna niks over hen. Heeft hij geprobeerd met hen contact op te nemen? We weten niet waar ze naartoe zijn.(...) Die dreigbrief aan de firma dateert van eind 2010 zegt u. Kunt u daar een maand op kleven? Ik herinner het mij niet. Is dat december 2010? Dat is niet helemaal op het einde, maar ongeveer in juni, juli 2010. Dus dan is uw man gestopt en sindsdien kregen jullie ook telefoontjes? Ja. Heeft u w man nog contact gehad met de directeur van de firma voor die vertrok? Neen. Was die firma al van plan om te stoppen of is dat onverwacht met die dreigbrief gebeurd? Ja, dat was onverwacht. Kan de directeur van de firma dan nog document 4 hebben opgesteld en ondertekend? Wat is uw vraag? Herhaal vraag. Ik kan de vraag niet begrijpen. Mijn man heeft tot die datum gewerkt, maar de dreigbrief is in juni of juli gekomen. Herhaal vraag (man is meteen gestopt met werken, had geen contact meer met directeur ->Hoe komt hij dan aan die brief?) Die directeur heeft die brief geschreven voor zijn vertrek. U zei daarnet dat uw man geen contact meer met hem had voor zijn vertrek. Het zou kunnen zijn dat, toen de firma die dreigbrief kreeg, dat zij onder elkaar besloten de firma te stoppen Maar u zei in het begin dat de directeur meteen na de bedreiging was gevlucht en dat jullie pas een tijdje later te weten kwamen dat hij was gevlucht. Ja, dat hij naar het buitenland was gevlucht. Hoe zijn jullie dat te weten gekomen? (...)" (eigen onderlijning gehoor, p. 18-19). De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoekster de waarheid niet heeft verteld omdat haar neef in België verblijft en zij dat maar al te goed weet en haar relaas over de tewerkstelling van haar echtgenoot in het bedrijf van haar neef niet geloofwaardig is. Aangezien verzoekster de tewerkstelling van haar echtgenoot bij 'Kenooz dejla' niet aannemelijk maakt, kan evenmin enig geloof worden gehecht aan het relaas dat hij en derhalve ook zijn gezin belaagd en gevisieerd werden door terroristen omwille van deze tewerkstelling en hij om die reden ondergedoken leeft in Irak samen met zijn dochter.

De motivering met betrekking tot de andere neergelegde documenten wordt niet betwist. De motivering dienaangaande blijft dan ook staande en wordt beschouwd als zijnde hier hernomen.

De Raad besluit dat verzoekster haar vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt gelet op het manifest ongeloofwaardig karakter van haar beweringen dat zij en haar echtgenoot zouden bedreigd worden omdat hij als boekhouder zou tewerkgesteld zijn in het bedrijf 'Kenooz dejla' en dat zij er alle belang bij heeft om de echte redenen waarom zij haar land van herkomst verliet uit te doeken te doen.

2.9. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.10.1. Verzoekster is afkomstig uit Irak, Bagdad zodat in casu dient te worden nagegaan of in Irak in het algemeen en in Bagdad in het bijzonder sprake is van een gewapend conflict waarin de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

Hoewel de situatie in Irak in zijn algemeenheid en in de provincie/stad Bagdad in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier ("Subject Related Briefing (SRB) "Irak" "De actuele veiligheidssituatie in

Centraal-Irak. BAGDAD” van 5 januari 2012), is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak/Bagdad dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.10.2. Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit geen situatie is van “open combat”. De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen o.a. het leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

2.10.3. Volledigheidshalve wijst de Raad op rechtspraak van het EHRM van 20 januari 2009 (*F.H. v. Zweden*, nr. 32621/06) waarin wordt geoordeeld dat hoewel de algehele veiligheidssituatie in Irak nog steeds onveilig en problematisch is, deze niet zo ernstig is dat de betrokken vreemdeling enkel vanwege terugkeer naar zijn land reeds een risico loopt op een behandeling die een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (§93).

Het EHRM heeft bij zijn beoordeling van de situatie in Irak onder meer rekening gehouden met het UNHCR-rapport “*Strategy for the Iraq Situation van januari 2007*” en komt tot het oordeel dat de situatie in Irak in 2008 is verbeterd en dat, hoewel de algehele veiligheidssituatie in Irak nog steeds onveilig en problematisch is, deze niet zo ernstig is dat de desbetreffende vreemdeling enkel hierdoor bij terugkeer naar zijn land van herkomst het risico loopt van een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

In voornoemd arrest van het EHRM wordt de preciaire veiligheidssituatie in Irak onderkend (§91), doch wordt erop gewezen dat deze situatie in het laatste jaar verbeterd (§64, §65, §91) is hetgeen blijkt uit de overdracht voor de handhaving van de veiligheidssituatie van de US troepen naar de Iraakse troepen, het afgekondigde staakt het vuren van het Mehdi-leger in augustus 2008, een aanzienlijke vermindering van de dodelijke slachtoffers bij burgers en het feit dat Irakezen vrijwillig terugkeren, dit ondersteund door financiële tegemoetkomingen van de Iraakse autoriteiten. Het Hof vervolgt dat UNHCR, UN en het IOM weliswaar aan de verschillende landen vragen om zich te onthouden van gedwongen terugkeer naar Irak maar dat deze organisaties toegezegd hebben dat zij de nodige bijstand zullen verlenen voor diegene die terugkeren (§68, §70, §91). Het Hof wijst er bovendien op dat de aanbevelingen van de internationale organisaties gedeeltelijk zijn gebaseerd op de veiligheidssituatie maar eveneens op de praktische problemen voor diegene die terugkeren, zoals onderdak, gezondheidszorg en het terugvorderen van eigendom (§91).

2.10.4. In acht genomen wat voorafgaat en mede in overweging genomen de vaststelling dat de andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken en Nederland) geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie, en dit geldt voor Noord-, Centraal-, en Zuid-Irak (SRB, p. 28), kan in hoofdte van verzoekster niet worden aangenomen dat zij in de gegeven omstandigheden in aanmerking komt voor de toepassing van het subsidiair beschermingsstatuut conform artikel 48/4, c) van de vreemdelingenwet.

2.10.5. In de mate verzoekster het niet eens is met de appreciatie van de veiligheidssituatie op basis van de informatie in de SRB en, onder verwijzing naar en het citeren van krantenartikelen en een email van Iraq Body Count, stelt dat de situatie in Bagdad niet op positieve wijze veranderd is en het erop lijkt dat de situatie in Bagdad op heden onstabiel is dan enkele maanden geleden, wijst de Raad erop dat ook de SRB een onderzoek heeft gepleegd naar de mogelijke risico's voor burgers (p. 15 e.v.) en dat daarbij onder andere rekening werd gehouden met de statistieken van 'Iraq Body Count'. De Raad leest daarin onder andere: “*Het veralgemeende geweld neemt duidelijk af in Irak. Dit wordt in alle rapporten bevestigd. We kunnen echter nog steeds niet spreken van een stabiele situatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies. (...) 40% van de incidenten doen zich voor in Bagdad, terwijl dit aantal in Ninewa en Kirkook samen nog op ongeveer 23% geschat wordt. (...) het is niet mogelijk om 100% betrouwbare cijfers te bekomen over het exacte aantal burgerslachtoffers in Irak. De cijfers zijn zeer verschillend naargelang te bron en worden niet altijd op dezelfde manier berekend. (...) Het is echter belangrijk om te weten dat Iraq Body Count in deze cijfers de politieagenten ook meerekent als burgerslachtoffers. (...) De daling was het grootst bij de overgang van 2008 en 2009, en daalt nu geleidelijk aan verder, maar niet spectaculair. (...) Zowel de zware bomaanslagen die nog plaatsvinden, als het geweld tegen individuen is grotendeels doelgericht. Het gebruik van vormen van geweld die leiden tot willekeurige*

slachtoffers is gedaald, terwijl steeds meer een beroep wordt gedaan op vormen van geweld die doelgericht zijn. (...) Bij dergelijk geweld wordt voornamelijk gebruik gemaakt van wapens met geluiddempers. Dit fenomeen komt niet enkel voor in Bagdad, maar ook in de andere Centraal-Iraakse provincies is het fenomeen duidelijk merkbaar. (...) Waar voordien vooral de aanslagen van AQI en andere extremistische milities de grootste bedreiging vormden voor de veiligheid en de stabiliteit, blijken deze niet meer de hoofdoorzaak te zijn van het nog bestaande geweld. (...) Zowel de zware bomaanslagen, als het geweld tegen individuen (...) zijn hoofdzakelijk gericht tegen dezelfde doelwitten. (...)”.

De Raad stelt derhalve vast dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de situatie in Irak op de voet volgt en dat rekening werd gehouden met informatie afkomstig van verschillende objectieve bronnen en dat bij appreciatie en evaluatie van de veiligheidssituatie rekening werd gehouden met alle elementen en gegevens over de jaren van geweld in Irak tussen 2003-2012. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen. De Raad ziet overigens niet in waarom het beleid van de andere Europese landen niet mee in overweging zou kunnen worden genomen of waarom dit beleid niet relevant zou zijn. Dat verzoekster niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn.

2.10.6. In de mate verzoekster aanvoert dat verweerster de Belgische wetgeving dient te respecteren aangezien de Belgische wetgever gekozen heeft voor een bredere bescherming bij de omzetting van de kwalificatierichtlijn, wijst de Raad naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ) van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>), waarin onder andere het volgende overwogen met betrekking tot artikel 15 van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2 van deze richtlijn:

“28. Het in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht maakt deel uit van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd. (...)”

32. De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen „doodstraf”, „executie” en „foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, hebben betrekking op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33. De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een „ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon” van de verzoeker, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.

34. Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon” van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van die bedreiging, „willekeurig”. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

35. In die context moet het begrip „individueel” aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

36. Aan die uitlegging, die artikel 15, sub c, van de richtlijn een eigen werkingssfeer kan bezorgen, wordt niet afgedaan door de bewoordingen van punt 26 van de considerans van deze richtlijn, volgens hetwelk „[g]evaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, [...] normaliter op zich geen individuele bedreiging [vormen] die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

37. Bedoeld punt houdt immers weliswaar in dat de enkele objectieve vaststelling van een gevaar dat verband houdt met de algemene situatie van een land, in beginsel niet volstaat om aan te tonen dat een bepaalde persoon de voorwaarden van artikel 15, sub c, van de richtlijn vervult, maar het gebruik van de term „normaliter” wijst erop dat zich een uitzonderlijke situatie kan voordoen waarin er een dermate hoog risico is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon individueel het betrokken risico zou lopen.

38. De uitzonderlijkheid van die situatie wordt ook bevestigd door de omstandigheid dat de bedoelde bescherming subsidiair is en door de opzet van artikel 15 van de richtlijn, voor zover de in dat artikel sub a en sub b bedoelde schade een duidelijke mate van individualisering veronderstelt. Hoewel collectieve elementen stellig een belangrijke rol spelen bij de toepassing van artikel 15, sub c, van de richtlijn, in die zin dat de betrokkene evenals andere personen behoort tot een groep mogelijke slachtoffers van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet die bepaling niettemin systematisch worden uitgelegd in verhouding tot de twee andere in artikel 15 bedoelde situaties en moet die individualisering dan ook nauw bij die uitlegging worden betrokken.

39. Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

40. Bovendien kan bij de in artikel 4, lid 3, van de richtlijn bedoelde individuele beoordeling van een verzoek om subsidiaire bescherming met name rekening worden gehouden met:

- de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld en met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het betrokken land terugkeert, zoals uit artikel 8, lid 1, van de richtlijn blijkt, en

- in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn.

(...)

43. Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt:

- opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoonbaar dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;

- bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

44. Tot slot is de uit de voorgaande punten voortvloeiende uitlegging van artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, daarvan, volledig verenigbaar met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM (zie met name arrest NA/Verenigd Koninkrijk, reeds aangehaald, §§ 115-117 en aangehaalde rechtspraak).”

Uit de rechtsoverweging 43 van het hierboven weergegeven arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de richtlijn bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied,

louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging.

2.11. In de mate verzoekster voorhoudt dat het in de Grondwet vastgelegde gelijkheidsbeginsel geschonden is, omdat de verandering in het beleid aanleiding geeft tot willekeur omdat er geen termijn wordt opgelegd waarbinnen een dossier dient behandeld te worden en dit tot gevolg heeft dat personen die op hetzelfde moment Irak, Bagdad zijn ontvlucht, een verschillende beslissing kunnen krijgen en geen rekening wordt gehouden met de aankomstdatum van de kandidaat-vluchtelingen, gaat hij voorbij aan artikel 48/5, §3, tweede alinea van de vreemdelingenwet waarin duidelijk wordt gestipuleerd dat er rekening wordt gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen. Derhalve kan er bezwaarlijk sprake zijn van willekeur of een schending van het gelijkheidsbeginsel aangezien in iedere individuele asielaanvraag de situatie op het ogenblik van de beslissing in aanmerking moet worden genomen.

2.12. Het is de taak van de verzoekster om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt vast dat verzoekster geen elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b). Voor zover zij zich zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van haar asielrelaas, merkt de Raad op dat naar aanleiding van het onderzoek naar het eerste middel werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoekster zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS